

genoti" nimajo enotnega značaja in kažejo francoski in italijanski vpliv. „Jernejeva noč“ je dala kompozistu priliko, da pokaže, kako zna izražati čutila. Četrto dejanje stoji na višku dramske umetnosti.

18., 21., 29. oktobra in 5. novembra so se ponavljale slovenskemu občinstvu že iz prejšnjih sezon znane Offenbachove „Hoffmanove pripovedke“. To je fantastično delo, lahko in vseskozi melodiozno; v njem nahajamo čarobne in duhovite melodije in krasne napeve.

10., 12. in 20. novembra so peli Wagnerjevega slavnoznane „Lohengrina“; naslovno vlogo je pel g. Orželski, ki se je zlasti odlikoval v „Labudovem slovesu“. To Wagnerjevo delo, polno dis-akordov, a kljub temu tako prikupljivo, je vredno svojega velikega

višino, ki mu je manjka, s krasno izšolanim falzetom, je očaral vse občinstvo.

13. decembra pa je radi obolelega Ouřednika pel glavno vlogo g. Betetto; smelo trdimo, da tako burnega aplavza ni doživel kmalu kak slovenski umetnik. Naša gotovo opravičena želja je, da se v prihodnji sezoni angažira g. Betetto za glavnega basista, kajti izlepa se ne bo našel mož, ki se ponša s takim glasom. Ni sicer bogvekaj izšolan, a je naravno toli simpatičen in prikupljiv, da je občinstvo ž njim veliko bolj zadovoljno, kot z g. Peršlalom, ki je srednji pevec, a vrhu tega še grozovito tremulira. Taka domača slovenska moč bo gotovo le v čast naši operi.

26. novembra in 2., 4., 8. in 18. decembra pa se je pel Millöckerjev „Dijak prosjak“. Ta opereta

JAPONCI PO BOJU OGLEDUJEJO SVOJE MRLIČE.

mojstra. Posebno je ugajala „Pirna pesem“ v začetku 3. dejanja. Krasno nam je naslikal umetnik v predigri k zadnjemu dejanju bakanalsko gostijo, a razlil tudi v to čarobno in bujno sliko melanholične glasove ljubezni.

10. decembra se je pel „Onjegin“ Čajkovskega, z naslovno vlogo g. Ořednika. Ta igra ima za libretto snov, ki jo je obdelal Puškin v svojem „Onjeginu“. Opera je vseskozi lirična; narodne popevke odsevajo iz nje. Čajkovskij se je povzpел samo v krasni sceni pred dvobojem do dramske višine, a se je takoj zopet podal nazaj na lirični niveau cele skladbe. G. Orželski je pel arijo pred dvobojem s čutom, in njegov tako simpatični glas, s katerim nadomešča

je en list iz slavnoznane troperesne deteljice „Dijak prosjak“, „Netopir“ in „Baron cigan“. Millöckerjeva lahka in melodiozna glasba je privabila vselej polno gledališče poslušavcev.

Za 13. in 15. decembra pa je na povabilo dramskega društva gostovala v Ljubljani Nadina Slavjanska. Peli sta se dve igri iz ruske zgodovine z narodnimi spevi in s pesmimi Glinke, Rubinstein, Berestovskega i. dr. Toda njen sedanji zbor se še daleko ne da primerjati z nastopom njenega očeta v prejšnjih letih. Izvzemši izredno globoke base nam ni nudilo njeno petje nobenega posebnega vžitka.

☺

A. R.